

kunne være sikret paa en mere virksom Maade." Og da Sagen den 10. September kom til tredie Behandling her i Tinget, udtalte det ærede Medlem Hr. Rode — det ses i Tidenden Spalte 119—120 — følgende: „Jeg ønsker endnu at tilføje overfor de Rygter, som endnu vedbliver at gaa om, at Bankinspektørens Indberetning ikke giver det fulde Indtryk af Omfanget af, hvad der er sket, at der efter det, der er sagt til os, ikke kan være den fjerneste Tvivl om, at Bankinspektøren er naaet til Grunden“ — og videre: „Alle de givne Forsikringer fra dem, der forud har prøvet Sagen — alle Forsikringer fra alle dem, der forud har prøvet Sagen, som har haft Lejlighed til nøje at gennemgaa Bankinspektørens Indberetning, alle disse Forsikringer gaar ud paa, at dette Forslag betyder Vished for Genoprejsning af Banken og Ro i Næringslivet.“

Det var paa det Grundlag, vi forhandlede i September, og det var paa dette Grundlag, at Lovforslaget den Gang blev ophøjet til Lov; men det er dette Grundlag, der fuldkommen har svigtet. Og nu kommer den højtærede Handelsminister her og siger om Opgørelsen i Juli: Ja, men den var ogsaa lavet lidt hurtigt! Nej, det var slet ikke saadan, Sagen laa den Gang. Der paahviler Ministeriet et stort Ansvar for, at det har forsikret os om, at Gennemførelsen i September indeholdt Vished for Genoprejsningen af Landmandsbanken, uagtet vi nu ser, at den er mere sammenbrudt end nogen Sinde. Dette Ansvar falder særlig paa den højtærede Stats- og Finansminister, der nu som den Gang har den virkelige Ledelse af denne Sag i sin Haand.

Efter at Loven var blevet vedtaget, blev der i Henhold til den nedsat et Rigsdagsudvalg, af hvilket jeg har haft den Ære og har den Ære at være Medlem. Dette Udvalg blev ikke udrustet med nogen Beføjelse til at anstille nogen selvstændig Undersøgelse noget Forhold vedrørende eller i Landmandsbanken. Vi maatte nøjes med de Oplysninger, vi fik gennem den højtærede Handelsminister, og disse Oplysninger har altid været meget beroligende. Hvad der især paahvilede os, var at kontrollere Benyttelsen af Statens Garanti i Overgangsperioden, hvor jo Staten garanterede for de Penge, som blev laant Landmandsbanken af Nationalbanken. Denne Garanti blev benyttet i den første Tid, og der blev laant 40 Mill. Kr. af Landmandsbanken i Nationalbanken. Men da Præferenceaktiekapitalen og Reservefondens

100 Mill. Kr. blev indbetalt til Landmandsbanken af Staten, Nationalbanken, Østasiatisk Kompagni og Store Nordiske Telegrafelskab, blev disse 40 Mill. Kr. tilbagebetalt til Nationalbanken; Staten hæftede altsaa ikke mere for noget Laan, og der blev ikke hævet noget mod denne Statsgaranti i den forløbne Tid. Stadig fik vi Meddelelse om, at der ikke var hævet noget, hvilket jo var meget beroligende for Udvalget.

Først i Dag fik vi Meddelelse om, at der i Gaar var laant 25 Mill. Kr. og i Dag 16 Mill. Kr., i alt 41 Mill. Kr., saaledes at Staten nu er engageret i Landmandsbanken med 81 Mill. Kr. Vi fik forleden Dag forelagt et Lovforslag om et Statslaan paa 30 Mill. Kr. at optage med 10 Mill. Kr. om Aaret i 3 paa hinanden følgende Aar, og det synes vi er en stor Sag; men det er dog ingenting mod dette: I Gaar 25 Millioner og i Dag 16 Millioner til de 40 Millioner, som var i Forvejen.

I Begyndelsen af November Maaned kom der mig for Øre Rygter om, at Landmandsbankens Kredit i Udlandet, det, man med et teknisk Udtryk i Bankerne kalder Faciliteter, altsaa en eller anden Art Begunstigelse, Tillidsudvisning, som indrømmes Banker af andre Banker i Udlandet, ikke var de samme, som de tidligere havde været for Banken. Paa min Foranledning afgik en Spørgeskrivelse desangaaende til Handelsministeriet, og den 7. November fik vi et Svar, som jeg har her, og som gik ud paa, at det var alt sammen rigtig godt, der var ikke noget i Vejen. Vi fik stadig beroligende Meddelelser, baade den 16., 21. og 28. November og den 5., 12. og 22. December; til sidst, henimod Jul, fik vi en Meddelelse om, at nu gik der flere Penge ind i Landmandsbanken, end der gik ud om Ugen, og den daglige Forretning var normal. Saaledes var det, der meddeltes Udvalget op imod Jul, og vi maatte tro, at alt var idel Idyl ovre i Landmandsbanken; hvis man ikke hørte noget om Bankens Forhold andre Steder end i Rigsdagens Udvalg til at kontrollere Landmandsbanken, maatte man absolut tro, at det gik særdeles godt, at alt var udmærket solidt, og at der ikke var noget som helst at frygte fra Landmandsbankens Side.

Jeg bad i December Maaned om at faa en Opgørelse af, hvor stort Tabet kunde antages at være pr. 1. Januar, blot lidt skønsmæssigt i den Henseende, det var dog interessant for os at vide, mente jeg. Det blev imidlertid afslaaet, vi fik slet ikke saadant noget.